Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
YVESE BOTA
přednesené dne 14. července 2016 [1]

Věc C-547/15

Interservice d.o.o. Koper
proti
Sándoru Horváthovi

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Kúria (Nejvyšší soud, Maďarsko)]

„Řízení o předběžné otázce — Celní kodex Společenství — Nařízení (EHS) č. 2913/92 — Článek 96 odst. 2 — Povinnost předložit zboží celnímu úřadu určení v nezměněném stavu a dodržet přitom opatření ke ztotožnění zboží — Dotčené osoby — Subdodavatel přepravních služeb“

1. Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 96 odst. 2 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství [2].

2. Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společností Interservice d.o.o. Koper [3], celním zástupcem, a Sándorem Horváthem, dopravcem, ve věci vrácení cla zaplaceného společností Interservice jako „hlavním povinným“ po odnětí zboží, které S. Horváth přepravoval jako subdodavatel v režimu vnějšího tranzitu Společenství, celnímu dohledu.

3. V této věci odpoví Soudní dvůr na otázku, zda v případě, že je přeprava hlavním dopravcem určeným přepravcem svěřena subdodavateli, má subdodavatel přepravních služeb povinnost předložit zboží celnímu úřadu určení v nezměněném stavu. V případě kladné odpovědi upřesní Soudní dvůr rozsah této povinnosti.

4. V tomto stanovisku dospěji k závěru, že čl. 96 odst. 2 celního kodexu má být vykládán v tom smyslu, že pojem „dopravce“ označuje kohokoli, kdo provádí přepravu zboží, které přijal s vědomím, že je přepravováno v režimu vnějšího tranzitu Společenství, bez ohledu na to, zda se tak stalo na základě smlouvy o přepravě uzavřené s přepravce, nebo subdodavatelské smlouvy uzavřené s hlavním dopravcem, a dále že povinnost stanovenou tímto ustanovením má dopravce po dobu, kdy odpovídá za zboží, které má fyzicky v držení.

5. Vyložím, že za takových okolností, jaké nastaly ve sporu v původním řízení, kdy subdodavatel přepravních služeb skutečně přepravil zboží až na parkoviště celního úřadu určení a předal doklady k tomuto zboží zástupci hlavního dopravce, aby tento zařídil celní formality spojené s režimem vnějšího tranzitu Společenství, byl subdodavatel přepravních služeb zbaven své povinnosti v okamžiku, kdy na hlavního dopravce přenesl odpovědnost za zboží a předal mu průvodní doklady.

1 — Původní jazyk: francouzština.

2 — Úř. věst. 1992, L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307. Nařízení pozměněné nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 648/2005 ze dne 13. dubna 2005 (Úř. věst. 2005, L 117, s. 13, dále jen „celní kodex“).

3 — Dále jen „Interservice“.

6. Rovněž vysvětlím, že ačkoli okolnost, že subdodavatel přepravních služeb poté pokračoval v přepravě zboží do jiného členského státu, s sebou nenese povinnost, aby před pokračováním v přepravě ověřil, že hlavní dopravce skutečně předložil zboží celnímu úřadu určení pro účely ukončení režimu vnějšího tranzitu Společenství, jeho odpovědnost by mohla být uplatněna v případě, že se zjistí, že prováděl přepravu se znalostí takových informací, z nichž mohl vyvodit, že tento režim nebyl řádně ukončen, což musí na základě veškerých relevantních skutečností určit předkládající soud.

I – **Právní rámec**

7. Podle čl. 91 odst. 1 písm. a) celního kodexu umožňuje režim vnějšího tranzitu přepravovat mezi dvěma místy v rámci celního území Společenství zboží, které není zbožím Společenství, aniž by toto zboží podléhalo dovozním clům a dalším poplatkům nebo obchodněpolitickým opatřením.

8. Podle čl. 96 odst. 1 celního kodexu platí:

„Hlavním povinným je držitel režimu vnějšího tranzitu Společenství. Je povinen

a) předložit zboží ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení v nezměněném stavu a dodržet přitom opatření přijatá celními orgány ke ztotožnění zboží;

b) dodržovat předpisy vztahující se na tranzitní režim Společenství.“

9. Článek 96 odst. 2 celního kodexu stanoví, že „[a]niž jsou dotčeny povinnosti hlavního povinného podle odstavce 1, je dopravce nebo příjemce zboží, který zboží přijal a je si vědom, že se na toto zboží nachází v tranzitním režimu Společenství, rovněž povinen předložit zboží ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení v nezměněném stavu a dodržet přitom opatření přijatá celními orgány ke ztotožnění zboží“.

10. Článek 92 odst. 1 celního kodexu stanoví, že režim vnějšího tranzitu je ukončen ke dni, kdy je zboží s příslušnými doklady předloženo celnímu úřadu určení.

11. V případě odnětí zboží podléhajícího dovoznímu clu celnímu dohledu stanoví článek 203 celního kodexu celní dluh k tíži čtyř kategorií osob:

— osobě, která zboží odňala celnímu dohledu,

— každé osobě, která se tohoto odnětí zúčastnila a byla nebo měla si být vědoma, že zboží je odnímáno celnímu dohledu,

— každé osobě, která získala nebo držela dotyčné zboží a v okamžiku získání nebo přijetí zboží si byla nebo měla být vědoma, že zboží bylo odňato celnímu dohledu,

— případně také osobě, která má plnit povinnosti vyplývající z dočasného uskladnění zboží nebo z použití celního režimu, do kterého bylo zboží propuštěno.

12. Podle ustanovení článku 213 celního kodexu se spoludlužníci celního dluhu považují za společné a nerozdílné dlužníky.

II – **Skutkové okolnosti a předběžné otázky**

13. Na žádost společnosti Friedler Spedition GmbH byla společnost IGAZ Trans Kft. pověřena přepravou zboží pocházejícího z Číny, které bylo dopraveno do slovinského přístavu Koper (Slovinsko), v režimu vnějšího tranzitu Společenství.

14. Dne 8. prosince 2008 společnost IGAZ Trans Kft. pověřila S. Horvátha přepravou zboží z Koperu do Vídně (Rakousko) a posléze, po splnění celních formalit, do Říma (Itálie).

15. Dne 11. prosince 2008 společnost Interservice, celní zástupce, zahájila na žádost společnosti IGAZ Trans tranzitní řízení u celního úřadu v Koperu. Po zahájení tohoto řízení mělo být zboží předloženo nejpozději dne 18. prosince 2008 celnímu úřadu Wiencont Süd, Freilager Wien (Vídeň, Rakousko).

16. Dne 11. prosince 2008 se S. Horváth dostavil do společnosti Interservice, která vystavila nákladní list CMR[4] a souhlas nezbytný pro vydání zboží a elektronickou cestou zaslala slovinským celním orgánům dokument T1, který je třeba použít v tranzitním režimu. Poté S. Horváth vyzvedl zboží u celního úřadu v Koperu a dopravil je na parkoviště celního úřadu ve Vídni, který je uveden na nákladním listu CMR, kde předal zástupci společnosti IGAZ Trans doklady nezbytné ke splnění celních formalit.

17. S kontejnerem obsahujícím zboží dlel S. Horváth následně na tomto parkovišti od 12. do 17. prosince 2008. Dne 17. prosince 2008 se vrátil do Maďarska, přičemž kontejner zanechal ve Vídni, a dne 18. prosince 2008 přijel zpět do Vídně.

18. Zboží nebylo předloženo celnímu úřadu určení ke splnění celních formalit. Sándor Horváth pokračoval v přepravě tohoto zboží s novým nákladním listem vystaveným společností Friedler Spedition a obdrženým od zástupce IGAZ Trans a později jej dopravil na konečné místo určení v Itálii.

19. Podle zjištění Kúria (Nejvyšší soud, Maďarsko) přijal S. Horváth zboží zjevně s vědomím, že je přepravováno v režimu vnějšího tranzitu Společenství. Před pokračováním v přepravě do Vídně se nicméně řádně neujistil, že společnosti IGAZ Trans nebo Friedler Spedition předložily zboží celnímu úřadu určení. Předkládající soud též uvádí, že v řízení nebylo prokázáno, že by S. Horváth věděl o tom, že zboží bylo odňato celnímu dohledu.

20. Důkaz, že režim vnějšího tranzitu Společenství byl ukončen, byl předložen celnímu úřadu odeslání tím, že mu bylo předloženo tranzitní prohlášení opatřené razítkem rumunského celního úřadu. Slovinský celní orgán po provedeném šetření konstatoval, že razítko rumunského celního úřadu bylo na tranzitní prohlášení otisknuto podvodně.

21. V důsledku odnětí zboží celnímu dohledu musela společnost Interservice coby hlavní povinný zaplatit z titulu cla, DPH a úroků z prodlení částku 11 196,49 eura.

22. Společnost Interservice podala na základě mimosmluvní odpovědnosti proti S. Horváthovi regresní žalobu, ve které tvrdila, že podle čl. 96 odst. 2 celního kodexu je dopravce společně s hlavním povinným odpovědný za předložení zboží, i když v daném případě jedná pouze jako subdodavatel přepravních služeb.

4 — Nákladní list vystavený podle Úmluvy o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě, podepsané v Ženevě dne 19. května 1956 a změněné protokolem podepsaným v Ženevě dne 5. července 1978.

23. Vzhledem k tomu, že tato žaloba byla zamítnuta jak v prvním stupni, tak u odvolacího soudu, podala společnost Interservice kasační opravný prostředek ke Kúria (Nejvyšší soud), který rozhodl o přerušení řízení a o položení následujících předběžných otázek Soudnímu dvoru:

„1) Musí být čl. 96 odst. 2 [celního kodexu], vykládán v tom smyslu, že za dopravce zboží se považuje nejen osoba, která s prodávajícím uzavře smlouvu o přepravě zboží (smluvní neboli hlavní dopravce), nýbrž i osoba, která zcela nebo částečně provádí přepravu na základě jiné smlouvy o přepravě uzavřené se smluvním neboli hlavním dopravcem (subdodavatel přepravních služeb)?

2) Je-li odpověď na první předběžnou otázku kladná, musí být čl. 96 odst. 2 [celního kodexu] vykládán v tom smyslu, že za takových okolností, jaké nastaly ve sporu v původním řízení, má subdodavatel přepravních služeb povinnost se před pokračováním v přepravě zboží řádně ujistit, že hlavní dopravce skutečně předložil zboží celnímu úřadu určení předepsaným způsobem?“

III – **Posouzení**

A – *Úvodní poznámky*

24. Pro lepší pochopení podstaty této žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce považuji za vhodné rychle připomenout skutkové a právní okolnosti věci v původním řízení.

25. Předkládající soud si žádá upřesnění týkající se pojmu „dopravce“ ve smyslu čl. 96 odst. 2 celního kodexu, aby mohl rozhodnout, zda je namístě kvalifikovat S. Horvátha jako dopravce, a dále, v případě kladné odpovědi, stanovit rozsah povinnosti, kterou dotyčný má.

26. Tyto otázky byly položeny v rámci sporu mezi celním zástupcem, který je uznán za dlužníka v souvislosti s celním dluhem v důsledku odnětí zboží celnímu dohledu, a subdodavatelem přepravních služeb přepravujícím toto zboží.

27. K této situaci je třeba nejprve učinit dvě poznámky.

28. První poznámka se týká důvodu vzniku celního dluhu.

29. V tomto ohledu nesdílím rozpaky Evropské komise, která tvrdí, že podle popisu skutkových okolností, uvedeného v předkládacím rozhodnutí, existuje pochybnost týkající se původu celního dluhu, který mohl vzniknout buď z důvodu odnětí zboží celnímu dohledu ve smyslu článku 203 celního kodexu, nebo na základě článku 204 tohoto kodexu z důvodu nesplnění povinností režimu vnějšího tranzitu Společenství, které nemá vliv na celní dohled.

30. Podle ustálené judikatury Soudního dvora je nutno pojem „odnětí celnímu dohledu“ uvedený v čl. 203 odst. 1 celního kodexu chápat v tom smyslu, že zahrnuje každou činnost nebo opomenutí, v jejichž důsledku je příslušnému celnímu orgánu zabráněno, byť i jen přechodně, v přístupu ke zboží podléhajícímu celnímu dohledu a v provedení kontrol stanovených v čl. 37 odst. 1 celního kodexu [5].

5 — Viz zejména rozsudky ze dne 12. června 2014, SEK Zollagentur (C-75/13, EU:C:2014:1759, bod 28 a citovaná judikatura), jakož i ze dne 29. října 2015, B & S Global Transit Center (C-319/14, EU:C:2015:734, bod 28 a citovaná judikatura).

31. V tomto případě z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že režim vnějšího tranzitu Společenství byl ukončen podvodem, neboť osvědčení o doručení zboží do celního úřadu určení bylo potvrzeno na základě dokladů opatřených padělanými razítky rumunského celního orgánu [6]. Skutečnost, že zboží nebylo řádně předloženo celnímu úřadu určení, zabránila celnímu orgánu, uvedenému v omyl v důsledku padělaných dokumentů, aby se ujistil, co se dělo se zbožím v rozhodujícím okamžiku ukončení režimu [7], a toto ukončení získané podvodem jednoznačně vedlo k nebezpečí, že zboží bude protiprávně začleněno do hospodářského oběhu Evropské unie. Mám tedy za to, že sama okolnost, že k prokázání, že režim vnějšího tranzitu Společenství byl ukončen, byly předloženy padělané dokumenty, jasně poukazuje na odnětí celnímu dohledu, na základě čehož vzniká podle článku 203 celního kodexu celní dluh.

32. Moje druhá poznámka se týká důsledků existence odnětí celnímu dohledu ve smyslu článku 203 celního kodexu.

33. V případě odnětí zboží podléhajícího dovoznímu clu celnímu dohledu jsou osoby, které by mohly být uznány za dlužníky celního dluhu, definovány v čl. 203 odst. 3 celního kodexu, který rozlišuje čtyři kategorie daňových dlužníků.

34. První tři odrážky tohoto ustanovení se týkají osob, které zboží odňaly celnímu dohledu, osob, které se tohoto odnětí zúčastnily a byly nebo měly si být vědomy, že zboží je odnímáno celnímu dohledu, a osob, které získaly nebo držely dotyčné zboží a v okamžiku získání nebo přijetí zboží si byly nebo měly být vědomy, že zboží bylo odňato celnímu dohledu. Společným jmenovatelem těchto tří kategorií osob je skutečnost, že se z toho či onoho titulu podílely na porušení předpisů, nebo z něj přinejmenším měly prospěch, neboť – znovu použiji definice vypůjčené z trestního práva – byly svým způsobem pachateli nebo spolupachateli tohoto porušení nebo přechovávači zboží, které bylo začleněno do hospodářského oběhu Unie, aniž bylo procleno.

35. Čtvrtá odrážka uvedeného ustanovení se týká naopak osob, které se nepodílely na odnětí zboží celnímu dohledu, ale které mají především plnit povinnosti vyplývající z dočasného uskladnění zboží nebo z použití celního režimu, do kterého bylo zboží propuštěno. Jak v této souvislosti Soudní dvůr opakovaně rozhodl, v režimu vnějšího tranzitu Společenství musí povinnosti vyplývající z použití uvedeného režimu splnit a dlužníkem celního dluhu ve smyslu čl. 203 odst. 3 čtvrté odrážky celního kodexu je právě držitel tohoto režimu, který je hlavním povinným ve smyslu čl. 96 odst. 1 tohoto kodexu [8].

36. Nicméně čl. 96 odst. 2 celního kodexu umožňuje, aby se i dopravce nebo příjemce zboží stal dlužníkem celního dluhu prostřednictvím čl. 203 odst. 3 čtvrté odrážky tohoto kodexu, neboť tomuto dopravci nebo příjemci zboží ukládá povinnost předložit zboží ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení v nezměněném stavu.

6 — Z článku 361 odst. 5 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 (Úř. věst. 1993, L 253, s. 1; Zvl. vyd. 02/06, s. 3), ve znění nařízení Komise (ES) č. 1192/2008 ze dne 17. listopadu 2008 (Úř. věst. 2008, L 329, s. 1), vyplývá, že tranzitní operace může být ukončena u jiného celního úřadu, než který je uveden v tranzitním prohlášení, a tento úřad se tak stává celním úřadem určení.

7 — Vzhledem k tomu, že se jedná o klíčový aspekt kontroly v okamžiku ukončení režimu vnějšího tranzitu Společenství, odkazuji na body 25 a 26 stanoviska generálního advokáta M. Szpunara ve věci B & S Global Transit Center (C-319/14, EU:C:2015:500).

8 — Viz rozsudky ze dne 27. června 2013, Codirex Expeditie (C-542/11, EU:C:2013:429, bod 33), a ze dne 12. června 2014, SEK Zollagentur (C-75/13, EU:C:2014:1759, bod 35).

37. Za okolností uvedených v této věci vyplývá ze skutečností uvedených předkládajícím soudem, který vychází z předpokladu, že S. Horváth není zapojen do odnětí zboží celnímu dohledu, že z titulu rozhodných skutečností uvedených v prvních třech odrážkách čl. 203 odst. 3 celního kodexu nelze hledat odpovědnost subdodavatele přepravních služeb. Předkládající soud se naproti tomu táže, zda nemá být považován za spoludlužníka celního dluhu podle čl. 203 odst. 3 čtvrté odrážky tohoto kodexu, což předpokládá, že by byl povinen splnit povinnost stanovenou v čl. 96 odst. 2 uvedeného kodexu.

38. Jde tedy o případ, kdy odpovědnost dopravce nebo příjemce zboží může podle všeho vzniknout pouze proto, že čl. 96 odst. 2 celního kodexu mu ukládá zvláštní povinnost předložit toto zboží celnímu úřadu určení a dodržet přitom opatření ke ztotožnění zboží [9].

39. Výklad, který požaduje předkládající soud, aby získal upřesnění týkající se dlužníků v uvedené povinnosti a rozsahu této povinnosti, je tak nezbytný k řešení sporu v původním řízení.

B – *K první otázce*

40. Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda se pojem „dopravce“ ve smyslu čl. 96 odst. 2 celního kodexu vztahuje výlučně na hlavního dopravce, jemuž byla přímo svěřena přeprava zboží propuštěného do režimu vnějšího tranzitu Společenství, nebo zda zahrnuje též subdodavatele přepravních služeb, s nímž hlavní dopravce uzavře subdodavatelskou smlouvu o přepravě.

41. Podle mého názoru se čl. 96 odst. 2 celního kodexu týká bez rozdílu každé osoby, která je pověřena přepravou zboží propuštěného do režimu vnějšího tranzitu Společenství, bez ohledu na to, zda se jedná o hlavního dopravce nebo subdodavatele přepravních služeb.

42. Tento závěr zjevně potvrzuje již samotné znění dotčeného ustanovení.

43. Uvedené ustanovení – jak plyne přímo z jeho znění – klade jako jedinou podmínku existence povinnosti dopravce nebo příjemce zboží přijetí zboží s vědomím jeho právního režimu. Vzhledem k tomu, že unijní normotvůrce nijak nerozlišuje mezi přepravou uskutečňovanou přímo hlavním dopravcem a přepravou svěřenou na základě subdodavatelské smlouvy jinému dopravci, povinnost předložit zboží celnímu úřadu určení má bez rozdílu každá osoba pověřená přepravou zboží, u níž je prokázáno, že si je skutečně vědoma režimu vnějšího tranzitu Společenství. Je-li tedy podmínka znalosti režimu u subdodavatele přepravních služeb splněna, vztahuje se na něj povinnost stanovená v čl. 96 odst. 2 celního kodexu.

44. Tento závěr je navíc podle všeho podpořen i teleologickým výkladem.

45. Povinnost dopravce nebo příjemce zboží je totiž omezena svým samotným předmětem, který spočívá v předložení zboží ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení v nezměněném stavu s tím, že jsou přitom dodržena opatření přijatá celními orgány ke ztotožnění zboží.

46. Jak správně podotkla Komise ve svém písemném vyjádření, unijní normotvůrce zavedl spoluodpovědnost dopravce nebo příjemce zboží, aby zohlednil skutečnost, že osoba, která má zboží fyzicky v držení, je jediná, která může toto zboží skutečně předložit celnímu úřadu určení.

9 — Věc v původním řízení ilustruje užitečnost této zvláštní povinnosti, což mne vede k otázce, proč Komise v návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES), kterým se mění nařízení (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství [COM(97) 472 final], navrhla vypuštění tohoto ustanovení z důvodů, podle bodu 5 odůvodnění tohoto návrhu, že „samo o sobě nepřináší nic nového k ustanovením kodexu o důvodu vzniku celního dluhu a dlužníků celního dluhu“. V návaznosti na pozměňovací návrh Parlamentu, který Komise přijala, byl návrh nařízení přijat beze změny článku 96 [viz pozměněný návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES), jímž se mění nařízení (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství [COM(1998) 428 final], jakož i nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 955/1999 ze dne 13. dubna 1999, kterým se mění nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, pokud jde o režim vnějšího tranzitu (Úř. věst. 1999, L 119, s. 1; Zvl. vyd. 02/09, s. 221)].

47. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že omezená povinnost, kterou má dopravce nebo příjemce zboží podle čl. 96 odst. 2 celního kodexu, se liší od obecné povinnosti, kterou má hlavní povinný na základě čl. 96 odst. 1 tohoto kodexu.

48. Hlavní povinný jakožto držitel režimu vnějšího tranzitu Společenství je povinen nejen předložit zboží ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení v nezměněném stavu a dodržet přitom opatření přijatá celními orgány ke ztotožnění zboží [10], ale obecněji i „dodržovat předpisy vztahující se na tranzitní režim Společenství“ [11]. Podle čl. 96 odst. 1, čl. 203 odst. 3 čtvrté odrážky a čl. 204 odst. 1 celního kodexu se stává dlužníkem celního dluhu již tím, že nedodrží ustanovení tohoto režimu, i když mu tento dluh nelze přímo přičítat, přičemž cílem odpovědnosti, která je mu takto uložena, je „zajistit řádné a jednotné používání předpisů v oblasti vybírání celního dluhu za účelem ochrany finančních zájmů Společenství a jeho členských států“ [12]. Vzhledem k tomu, že hlavní povinný je povinen ujistit se o řádném průběhu tranzitní operace, zůstává dlužníkem celního dluhu i v případě, že jednal v dobré víře a že porušení režimu vnějšího tranzitu Společenství vyplývá z podvodu, který nespáchal [13]. Objektivní odpovědnost hlavního povinného jej tedy činí odpovědným za jakékoli porušení právních předpisů týkajících se režimu vnějšího tranzitu Společenství, i když se jej dopustí někdo jiný.

49. Odpovědnost dopravce nebo příjemce zboží je omezenější. Na rozdíl od hlavního povinného není povinen dodržovat veškerá ustanovení týkající se režimu vnějšího tranzitu Společenství. Přestože je třeba čl. 96 odst. 2 celního kodexu vykládat tak, že dopravci nebo příjemci zboží ukládá povinnost výsledku v tom smyslu, že je povinen se ujistit, že zboží je předloženo celnímu úřadu určení v nezměněném stavu, může tak tento dopravce nebo příjemce zboží učinit pouze v době, kdy má zboží fyzicky ve svém držení. Jinými slovy, zatímco povinnost stanovená v čl. 96 odst. 1 tohoto kodexu je založena na samotném postavení hlavního povinného, který musí nést důsledky každého porušení předpisů nebo nesrovnalosti, ke kterým došlo, odpovědnost dopravce nebo příjemce zboží má svůj základ i své omezení ve fyzickém držení tohoto zboží.

50. Z toho tedy vyvozuji, že je-li subdodavatel přepravních služeb povinen předložit zboží celnímu úřadu určení v nezměněném stavu, má tuto povinnost pouze po dobu, kdy skutečně provádí přepravu, při níž za zboží odpovídá.

51. Využívání několika dopravců je v mezinárodní přepravě zboží běžnou praxí. Jsem přesvědčen o tom, že v případech, kdy je na jednotlivé části cesty využíváno více dopravců, má každý z nich povinnost stanovenou v čl. 96 odst. 2 celního kodexu postupně, neboť dohlížet na to, že zboží zůstane v nezměněném stavu, a zabránit jakémukoli porušení plomby či jakémukoli protiprávnímu přeložení zboží mohou jen v době, kdy za zboží odpovídají.

52. Za takové situace, jaká nastala ve sporu v původním řízení, kdy subdodavatel přepravních služeb skutečně přepravil zboží až na parkoviště celního úřadu určení a předal doklady k tomuto zboží zástupci hlavního dopravce, aby tento zařídil formality ukončení režimu vnějšího tranzitu Společenství, mám za to, že subdodavatel přepravních služeb byl zbaven své povinnosti v okamžiku, kdy odpovědnost za zboží přenesl na hlavního dopravce a kdy mu předal průvodní doklady, čímž se tento hlavní dopravce stal „dopravcem“ ve smyslu čl. 96 odst. 2 celního kodexu.

53. Z výše uvedených důvodů navrhuji Soudnímu dvoru, aby na první otázku odpověděl, že čl. 96 odst. 2 celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že pojem „dopravce“ se vztahuje na každého, kdo provádí přepravu zboží, které přijal s vědomím, že se nachází v režimu vnějšího tranzitu Společenství, bez ohledu na to, zda tak činí na základě smlouvy o přepravě zboží uzavřené

10 — Článek 96 odst. 1 písm. a) celního kodexu.

11 — Článek 96 odst. 1 písm. b) téhož kodexu.

12 — Viz rozsudek ze dne 3. dubna 2008, Militzer & Münch (C-230/06, EU:C:2008:186, bod 48). Viz rovněž v tomto smyslu rozsudek ze dne 15. července 2010, DSV Road (C-234/09, EU:C:2010:435, bod 30).

13 — V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. dubna 2008, Militzer & Münch (C-230/06, EU:C:2008:186, bod 49).

s přepravcem nebo na základě subdodavatelské smlouvy uzavřené s hlavním přepravcem, a dále že povinnost stanovenou tímto ustanovením má dopravce po dobu, kdy odpovídá za zboží, které má fyzicky v držení, takže za takových okolností, jaké nastaly ve sporu v původním řízení, kdy subdodavatel přepravních služeb skutečně přepravil zboží až na parkoviště celního úřadu určení a předal doklady k tomuto zboží zástupci hlavního dopravce, aby tento zařídil formality ukončení režimu vnějšího tranzitu Společenství, byl subdodavatel přepravních služeb zbaven své povinnosti v okamžiku, kdy na hlavního dopravce přenesl odpovědnost za zboží a předal mu průvodní doklady.

54. Je však třeba ještě určit, zda okolnost, že S. Horváth pokračoval v přepravě zboží z Vídně do Říma, z něj znovu neučinila dlužníka celního dluhu.

55. Přesně to je předmětem druhé otázky.

C – *Ke druhé otázce*

56. Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda se za takových okolností, jaké nastaly ve sporu v původním řízení, musí subdodavatel přepravních služeb dříve, než pokračuje v přepravě zboží do jiného členského státu, řádně ujistit, že hlavní dopravce skutečně předložil zboží celnímu úřadu určení v souladu s platnými předpisy.

57. Myslím si, že odpověď velmi přirozeně vyplývá z předchozího výkladu týkajícího se první otázky.

58. Na rozdíl od hlavního povinného, který je povinen se ujistit o řádném průběhu operací tranzitu, má dopravce v režimu vnějšího tranzitu Společenství pouze povinnost předložit zboží ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení v nezměněném stavu a dodržet přitom opatření přijatá celními orgány ke ztotožnění zboží.

59. Za takových okolností, jaké nastaly ve sporu v původním řízení, kdy subdodavatel přepravních služeb předal tranzitní doklady hlavnímu dopravci, aby tento zařídil formality ukončení celního režimu, mám za to, že tento hlavní dopravce se stal od okamžiku tohoto předání dlužníkem na základě povinnosti, kterou měl subdodavatel přepravních služeb podle čl. 96 odst. 2 celního kodexu.

60. Vzhledem k tomu, že subdodavatel přepravních služeb neměl tuto povinnost, nebyl povinen ověřit před pokračováním v přepravě, že hlavní dopravce skutečně předložil zboží celnímu úřadu určení za účelem ukončení režimu vnějšího tranzitu Společenství.

61. Přestože subdodavatel přepravních služeb nemůže být pověřen na základě čl. 96 odst. 2 povinností aktivní kontroly, mám za to, že odpovědnost subdodavatele přepravních služeb by mohla vzniknout, pokud by bylo zjištěno, že pokračoval v přepravě se znalostí takových informací, z nichž mohl vyvodit, že režim vnějšího tranzitu Společenství nebyl řádně ukončen, což musí určit předkládající soud na základě veškerých relevantních skutečností. V tomto případě by tak subdodavatel přepravních služeb měl být považován za osobu, která souhlasila s pokračováním v přepravě zboží s vědomím, že je nadále v režimu vnějšího tranzitu Společenství, což by vedlo k tomu, že by se znovu stal dlužníkem na základě povinnosti stanovené v čl. 96 odst. 2 celního kodexu.

IV – **Závěry**

62. S ohledem na výše uvedené úvahy navrhuji Soudnímu dvoru odpovědět na předběžné otázky položené Kúria (Nejvyšší soud, Maďarsko) následovně:

„Článek 96 odst. 2 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 648/2005 ze dne 13. dubna 2005, musí být vykládán v tom smyslu, že pojem ‚dopravce' se vztahuje na každého, kdo provádí přepravu zboží, které přijal s vědomím, že se nachází v režimu vnějšího tranzitu Společenství, bez ohledu na to, zda tak činí na základě smlouvy o přepravě uzavřené s přepravcem nebo subdodavatelské smlouvy uzavřené s hlavním dopravcem, a že povinnost stanovenou tímto ustanovením má dopravce po dobu, kdy odpovídá za zboží, které má fyzicky v držení.

Za takových okolností, jaké nastaly ve sporu v původním řízení, kdy subdodavatel přepravních služeb skutečně přepravil zboží až na parkoviště celního úřadu určení a předal doklady k tomuto zboží zástupci hlavního dopravce, aby tento zařídil formality ukončení režimu vnějšího tranzitu Společenství, byl subdodavatel přepravních služeb zbaven své povinnosti v okamžiku, kdy na hlavního dopravce přenesl odpovědnost za zboží a předal mu průvodní doklady.

Kromě toho okolnost, že subdodavatel přepravních služeb poté pokračoval v přepravě zboží do jiného členského státu, s sebou nenese povinnost, aby před pokračováním v přepravě ověřil, že hlavní dopravce skutečně předložil zboží celnímu úřadu určení pro účely ukončení režimu vnějšího tranzitu Společenství. Odpovědnost subdodavatele přepravních služeb by však mohla vzniknout, pokud by bylo zjištěno, že pokračoval v přepravě se znalostí takových informací, z nichž mohl vyvodit, že tento režim nebyl řádně ukončen, což musí určit předkládající soud na základě veškerých relevantních skutečností."